

„Taina finală a operei caragialești e condiția paradiziacă.”

- Nicolae Steinhardt

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XI

Numărul 580
3 - 9 august 2022

Sluga nu mușcă, potăile nu pleacă...

Cezar Adonis
Mihalache

Cam așa poate fi descrisă ipocrizia din jurul prezenței și a declarațiilor lui Victor Orbán pe pământ românesc... Sluga nu mușcă mâna stăpânului, câinii nu pleacă de la și, mai ales, din măcelărie... Ba, nici măcar nu mârâie la cei ce le dau cele „necesare”, nu?... Nici la cei ce le aruncă resturi de la Budapesta, nici la cei ce îi țin ca „lefengii” pe statele statului român, recte Guvernul de la București... Și nu, nu este deloc adevărat că sinecurele în numele sancționării discriminărilor, CNCD, nu putea instrumenta afirmațiile lui Victor Orbán de la Băile Tușnad! Chipurile pentru că nu ar permite jurisprudența internațională legată de șefii de stat sau de guverne... Pentru că instituția putea face o analiză măcar contextuală, pornind de la faptul că au fost declarații publice, analizând evenimentele cel puțin din perspectiva desfășurării lor într-un spațiu public. Al spațiului transilvănean de desfrâu maghiar, de data aceasta, anti-european, pentru care reponsabilitatea era asumată, ca eveniment, de către organizații. De la „ONG”-urile secuio-maghiare și ungare, la autoritățile publice locale, și alea maghiare (sic!), de la politicienii și miniștrii etniei (!), la felurii tartori ai „evenimentului”... Bașca faptul că acest CNCD trebuia să se sesizeze, măcar de imagine, pentru cei ce îi plătesc existența, noi, românii, pentru felul în care din mulțimea frustrato-secuioasă (maghiară – pe fond!) a fost îndepărtat un cetățean român pentru afișarea mesajului „Ceva este etern: Transilvania, pământ românesc”. Și este inadmisibil ca la solicitarea unui străin (Victor Orbán) un român (Mihai Tîrnoveanu) să fie gonit de pe pământul țării lui! Dar poate și mai sinistru este felul în care mass-media a catalogat totul drept „incident”. Or, de când este „incident” să-ți scrii numele pământului în propria-ți limbă? În propria-ți țară?! De fapt, probabil că premierul Ungariei nu a înțeles cu subiect și predicat mesajul, dar numai faptul de a fi văzut ceva scris în limba română l-a scos din sărite... Iar pasul următor, la următoarea tabără (para)politică a maghiarimii va fi, dacă nu ne vom trezi, izgonirea de către alți frustrați a acelora ce vor îndrăzni fie și doar a șopti în sfânta limbă românească... Realitatea este că, iar asta nu i-a convenit în mod cert lui Klaus Iohannis când a fost trezit de la Bruxelles, pentru a lua atitudine față

de derapajele de la Tușnad (dar – cum vom vedea, nu din cauza filonului anti-românesc, ci a „atingerii” de către liderul de la Budapesta a tezelor europene actuale), așadar, realitatea este că, oricum am aborda lucrurile, în final, tot la guvernarea noastră ajungem!... Tot la instituțiile Statului Român!... Tot la finanțarea acțiunilor ostile țării chiar din banii contribuabilului român!... Pentru că plătitori ai acestor acțiuni anti-românești, de ani și ani, sunt autoritățile locale, iar banii provin din fondurile alocate de la guvern... Fie pentru primării și consilii locale, fie prin programele girate de ministerul culturii ori oficiile sinecure din jurul acestuia, adesea chiar fonduri „culturale” direct ordonatoare de plăți pe proiecte decise „local”...

De aceea, cercetând și sancționând eventual organizații taberei (para)politice de vară de la Tușnad, pentru gestionarea evenimentului, pentru permisivitatea și acceptarea derapajelor lui Victor Orbán, CNCD tot la guvern trebuia să ajungă!... Același lucru era valabil și dacă instituția anti-discriminării (întotdeauna a altora, nu și a românilor) s-ar fi sesizat mergând pe linia nerespectării unor garanții date anterior chiar de ministrul nostru de externe... Care a afirmat public că a vorbit personal cu liderii Budapestei și nu vor fi făcute declarații tendențioase!... O asumare a unei securități lingvistice și de sensuri a evenimentului, pe care Bogdan Aurescu a făcut-o în numele guvernului!... De aceea, și în acest caz, al nerespectării unui angajament, tot la executivul României ajungem!... Pentru că Aurescu și-a luat aceste angajamente, public, ca ministru de externe, după întâlnirea cu omologul lui de la Budapesta... În acest fel se poate explica și refuzul oricărei reacții dinspre avocatul Poporului... Care s-a spălat pe mâini, susținând, monosilabic, că aceste lucruri nu intră în jurisdicția sa, nici măcar când, în mod fățiș, CNCD refuză să ia atitudine față de asemenea derapaje, chipurile neputând acționa față de refuzul CNCD de a se autosesiza pentru că, la rândul-i, nu poate cere explicații consiliului anti-discriminare... Evident, pentru că s-ar ajunge tot la guvern (sic!)... De ce a mai intervenit însă în acest tablou al lașităților Klaus Iohannis?... Sau, mai bine spus, de ce a făcut-o doar verbal, tendențios, și nu prin mecanismele instituționale concrete pe care le avea la îndemână? Da, aparent, pare că a agitat apele strict pentru propria imagine... Pentru a rămâne în rama unor instituții europene... Altminteri, ar fi putut să le ceară direct miniștrilor maghiari, pe care el

i-a acceptat în guvern, să-și prezinte poziția față de afirmațiile premierului ungar (ca miniștrii, nu doar ca membri ai UDMR, pentru că și în această calitate au fost prezenți la Tușnad), pe care aceștia le-au aplaudat frenetic. Dar deja știm (ne-au ajuns două mandate pentru a înțelege cum stau lucrurile, nu?!), că orice interes al președintelui vizează strict imaginea și rostul pentru sine. Nu pentru țară... În plus, ipocrizia lui Klaus Iohannis nu mai surprinde de multă vreme...

Este evident dară că șeful statului nu s-a trezit el singur din dulcea-i lăncezeală pentru a sancționa derapajele lui Victor Orbán... A fost trezit... Și nu pentru că acesta a făcut declarațiile pe pământ românesc, căci nu l-au interesat pe al nostru afirmații cu mult mai grave, făcute, ani la rând, sub mandatele lui, de același Victor Orbán, dar și de atâția alți lideri ai Budapestei, ba, nu l-au scos la rampă nici măcar, mai recent, acțiunile omoloagei lui ungare, urcată în șaua de închipuită șefă de iepe pe Piatra secuiului... A fost trezit, asta este clar! Dar nu de către consilierii lui ori de șefii de partide, ci de Bruxelles... Să ia atitudine, căci problema ridicată de Victor Orbán este chiar miezul actual al „politicii” UE... O doctrină, fără nici o legătură cu părinții fondatori ai CE, în care „amestecul raselor” (putem să-i spunem exod, strămutări, dar esența este evidentă, să nu fim ignorați, ipocriți și nepăsători), se petrece în Europa și ar putea fi în curând semnalată și de alți lideri ei UE... Pentru că se întâmplă... Pentru că asta se întâmplă, mai ales când forțele „infuzia” de emigranți, și nu de peste mările și țările din cuprinsul propriei Europe, ci de peste continente... La un moment dat ajungi și la „amestecul raselor”... Nu azi, nu mâine, dar peste câteva generații, cert...

Este probabil motivul pentru care, în poziția lui strict oratorică, Klaus Iohannis nu s-a arătat deranjat de anti-românismul din cuvintele, acțiunile, semnalele, instigările lui Victor Orbán, ci strict de „atingerea valorilor europene”... Oricum, pentru Iohannis doar asta a contat vreme de două mandate. Dar acum chiar este cel mai important lucru, pentru că nu „românii lui dragi” îi vor mai da dezlegare pentru următoarea funcție importantă (căci s-a sfârșit șirul de alegeri pe urma unei românești!), de acum, el va ajunge, pe mâna liderilor Europei (căci influența acelora care l-au ales ca președinte de țară nu va mai conta), fie în fruntea unui colțșor de instituție europeană, fie nicăieri...

Gălușca fierbinte...

Petru
Jipa

Când un stat a încercat să adere la Uniunea Europeană a trebuit să facă unele sacrificii și anumite compromisuri sub presiunea executivului de la Bruxelles. România de exemplu și-a distrus industria petrolieră, a rămas fără păduri și și-a distrus agricultura. Deci pentru a intra în NATO și UE trebuie să înghiți o gălușcă fierbinte. Exemplu: Slovenia a fost nevoită să înapoieze toate bunurile aparținând minorității italiene. Croația a trebuit să cedeze Sloveniei o parte din apele ei din golful Piran. România s-a înecat în concesiile făcute minorității maghiare, ceea ce nu s-ar fi întâmplat fără presiunea executivului european. Când noi am rămas fără industrie și fără păduri singura explicație pe care au dat-o oficialitățile vremii de la noi, a fost: au fost condițiile celor de la UE. Când au tăiat pensiile și salariile: așa au cerut cei de la UE. Tot ce au cerut cei de la Bruxelles noi am executat „întocmai și la timp” așa cum spunea un regulament militar. Dar am uitat să vă spun că toate aceste lucruri au fost făcute din pixul unui oficial Român de grad înalt. A trece prin aceste funcții acești oficiali (ne oficiali) au îndurat și ei cazna de a înghiți gălușca fierbinte, toți sau aproape toți au trecut sub lupa autorităților de forță, lucru ce m-a dus cu gândul la Dogii Venețieni care au rămas fără limbă și fără vedere după ce și-au terminat mandatul.

Îmi povestea un prieten care a lucrat la o fabrică de armament, cum prin 1992-1995 a venit cineva și a întrebat câte tancuri au pe stoc noi nouțe, aveau atunci 5000 de tancuri. Apoi un „oficial de rang înalt” de la UE a venit și a spus că toate trebuie tăiate, să rămână doar 500. „Domnule, atunci au venit niște meseriași cu aparatele de sudură și a fost tăiată partea din față semi-rotund, la fiecare tanc, de parcă le tăiau cu laserul”. Nici Bulgarii nu au scăpat de gălușca fierbinte, ei au fost nevoiți să închidă o parte din centrala atomică de la Kozlodui, cea mai profitabilă centrală a țării. Toate țările Est-Europene au avut partea lor de pesmet, fărămișarea codrului de pâine la plita focului mic.

Ce bine spune scriitorul Alexandru Petria în volumul „Cum văd lumea”: Manipularea Fără violență!...

Românii au luat plase după plase post-decembrie

1989. Și una dintre primele a fost apariția, ca de nicăieri, a lozincii „Fără violență!”, imediat după momentele în care a devenit evident că regimul Ceaușescu e terminat. După ani, am realizat că ea a fost o manipulare reușită. A domolit din față avânturile justițiariste de care se temeau cei din aparatul Securității și al PCR. A prins pentru că a fost altoită pervers pe fondul învățăturilor creștine, după ce au murit oameni pe străzi. A fost o cale de scăpare pentru vinovații nelegiurilor comuniste, care au ajuns să se bucure de ani lungi de pensie. Ca Vișinescu, cu 3000 de lei pe lună, bani dați și din buzunarele urmașilor victimelor. O nedreptate flagrantă, o siluire de două ori a legilor moralei. Dacă s-a văzut că manipularea a reușit prima oară, ea a fost perpetuată la fiecare manifestație de după Revoluție. Doar le-a convenit actanților puterii, oricare a fost ea. Care politician nu dorește manifestații-panseluțe, prilejuri de defulări controlate, inofensive? Cărui politician îi tremură într-adevăr mâna și bărbia, dacă știe că nemulțumiții nu depășesc anumite limite pentru obținerea revendicărilor? Ei, care rezonază percutat doar la teamă... Și țin socoteală numai de cei în stare să le periclitizeze vital pozițiile. La o adică, de ce să-și respecte promisiunile, că tot sunt amputați de conștiință, când își dau seama că singurul lor risc e, eventual, să nu fie realeși, dar cu sumele din furăciuni rămase, pe cât posibil, intacte în conturi? Fără violență! a blegit societatea, castrînd-o, a transformat mitingurile în pseudo-jocuri de salon. Și, treptat, a inculcat ideea inutilității oricăror proteste. A deschis câmp de manevră generalizării corupției. În prezent, justiția n-ar avea de întors atâtea dosare îndelung prăfuite, dacă gestionarii trebuirilor țării s-ar fi învecinat cu frica. De ea le pasă, fiți siguri!...

De la prostie la gălușca fierbinte a fost un singur pas și mi-am adus aminte de mărturisirea lui George Bernard Shaw: „Mi-am ținut ochii deschiși pentru lucrurile pe care doream să le văd. Lucruri pe care niciodată nu s-ar fi gândit să mi le arate (pot să adaug că tot ceea ce oamenii de rahat spun că vei vedea, doar că ei vor să-ți arate un rahat)”. Fără violență, domnilor! Ochii deschiși au văzut acel moț care, desigur, nu a fost vârful aisbergului, dar a fost suficient să scufunde un Titanic liniștit.

Cârcotașii...

Valeriu
Dulgheru

Conform DEX cârcotașul este „omul, care caută mereu ceartă, care e veșnic nemulțumit”. Aceștia sunt o castă, care vor încerca în permanență să subestimeze succesele altora și să le supraaprecieze pe ale lor. În cazul guvernării de astăzi la acest capitol excelează nu cei din banda de interlopi și hoți VorDonȘor (Observați, în ultimul timp aceștia nu sunt prea vocali. Nu este nevoie de aceasta. Lucrul lor îl fac aparent bine intenționații!) ci cei din rândul aparent bine intenționaților. Spre bucuria lor (nu exagerez, cu asta se hrănesc!) de vreo câteva săptămâni a mai apărut o temă de discuții asupra unei „noi gafe a guvernării” – cea a reformei învățământului superior. Aici toți sunt experți. Când o simplă analiză logică arată că în 2011 în Republică erau aproximativ 117.000 de studenți, iar în 2021 – aproximativ 50.000 de studenți. Doar în zece ani s-a redus de peste 2! ori. Oare acest indiciu nu vorbește despre necesitatea stringentă de a reforma sistemul? Ministerul Educației vorbește despre o reformare a instituțiilor superioare de învățământ prin absorbție (atunci când facultăți, specialități trec de sub administrația unei universități, iar cârcotașii vorbesc despre lichidarea unora din ele. Să ne amintim că acum vreo 5-6 ani în urmă viceministrul Educației Vasile Marina vorbea despre rămânerea doar a 4 instituții superioare de învățământ, restul urmau să fie lichidate. Conform actualei reforme a Ministerului universitățile din teritorii (de la Bălți și Cahul) vor rămâne, doar unele din Chișinău vor fi absorbite.

Un alt subiect discutat în ultimul timp este demisia ministrului agriculturii V. Gherciu. Până în prezent Guvernarea era criticată că nu face remanieri în guvern, iar acum când s-a făcut această remanieră iarăși nu sunt mulțumiți de modul cum s-a făcut aceasta. „M-am bucurat când am aflat ieri că va fi schimbat ministrul Agriculturii și sigur am rămas satisfăcut de vestea că locul domnului Gherciu va fi preluat de Vladimir Bolea. Trist însă a fost să văd această procedură, această umilintă făcută în raport nu cu min-

istrul, ci cu întreaga instituție, ramură, dacă vreți”, a declarat președintele PPDA D. Plângău. Obișnuiți deja de a lua în răspăr orice ar face guvernarea PAS și de această dată au reacționat în stilul lor. Un an de zile au tot trâmbițat că numirea în postul de ministru al Agriculturii a lui Gherciu este o greșală, ei văzându-l în acest post pe colegul lor A. Slusari. Acum nu le place cum a fost demis!

„Orice remanieră trebuie să fie o discuție sinceră între colegi. Eu nu înțeleg de ce el (Viorel Gherciu) nu și-a depus benevol demisia și a așteptat să fie demisionat. Este o diferență foarte mare”, declară și Iurie Reniță. Îmi pare rău Excelență, dar intervenția Dvstră seamănă cu un soi de cârcotaș. De unde știți că nu au „discutat cu colegii?”. „Eu discut cu fiecare ministru și noi avem o comunicare eficientă. Eu comunic cu ei direct, nu prin intermediul presei, așa că schimbarea nu a fost o surpriză”, a declarat prim ministrul N. Gavrilă. Dar parcă aceasta contează atât de mult. Important ca lucrurile să meargă mai bine. Tocmai pentru ca guvernul să nu fie asemenea racului, broaștei și știucii din cunoscuta fabulă (în special, în această situație extrem de complicată) toți miniștrii trebuie să fie o echipă, un tot întreg. Prin declarația sa că „în calitate de fondator nu este de acord cu lichidarea UASM” ministrul Agriculturii V. Gherciu a încălcat acest principiu. Noul ministru Vladimir Bolea, după întâlnirea avută cu colectivul UASM a declarat: „Reforma este dureroasă, dar necesară”.

Priveam deunăzi o emisiune televizată. Ca de obicei în ultimul timp, printre invitați a fost un reprezentant al Guvernării (de această dată tânărul Vitalie Gavruc) și alți patru, care s-au coalizat împotriva reprezentantului guvernării. Nu m-a mirat poziția acestui revopsit comunist A. Petkov „atotștiutor și mare luptător pentru dreptate”. Nici poziția reprezentantului PPDA Liviu Vovc nu ma surprins. Aceștia (PPDA) continua linia trasată anterior de liderul lor A. Năstase, care a mai rămas lider neformal – contrapunere în toate activităților Guvernării. M-a surprins în sens prost prestația lui Dorin Chirtoacă. De regulă, cel

mai treaz din tabăra unioniștilor, dar în această emisiune a alunecat completamente în tabăra adversarilor aparent bine intenționați ai guvernării.

În această emisiune, Chirtoacă a excelat în tot soiul de insinuări: „Șor nu e partid. De ce nu e scos în afara legii?... Toate forțele democratice au susținut-o pe Maia Sandu la prezidențiale (Are dreptate, partial. Într-adevăr, DI D. Chirtoacă a dat dovadă de gândire lucidă și a susținut-o plenar pe Maia Sandu, ceea ce nu se poate vorbi despre alții din tabăra democrată cum ar fi A. Năstase). Simțindu-se puternici nu au dorit să mergem în alegeri împreună (idee îmbrățișată și de reprezentatul PPDA L. Vovc)... Salvarea e doar într-o largă implicare a tuturor forțelor democratice la guvernare... Demisiile trebuie să înceapă cu prim ministrul N. Gavrilă...”. Îmi pare rău să spun acest lucru, dar D. Chirtoacă ar fi putut deveni un lider incontestabil al dreptei unioniste, dacă unchiul său M. Ghimpu ar fi avut o gândire de adevărat politician și ar fi cedat conducerea PL-ului tânărului mult mai bine postat în partid D. Chirtoacă. Acest fapt ar fi curmat sciziunea PL-ului în atâtea așchii. Tentativa sinceră a lui D. Chirtoacă de a reuni aceste așchii în Blocul Unirea a eșuat. Acțiunile nechibzuite ale unchiului M. Ghimpu l-au făcut victimă ușoară pentru Plahotniuc, care pentru al hărțui i-a declanșat un adevărat război al dosarelor, din mreața cărora nici astăzi nu poate ieși. La reușit acestui intrigant și mare specialist în diverse scheme de al transforma pe D. Chirtoacă într-un frustrat.

Printr-o scurtă analiză a situației, care a armat după alegerile prezidențiale din 2020 până la cele parlamentare din 2021 voi încerca să combat aceste insinuări gratuite. Nimeni nu pune la îndoială susținerea Maiei Sandu la prezidențiale de către unioniști. D. Chirtoacă în calitate de lider al Blocului Unirea și de candidat a fost cel mai treaz (spre deosebire de alți candidați A. Năstase (3,26%) și O. Țicu (2,01%)). Vă mai amintiți șantajul lui A. Năstase față de Maia Sandu ca ea să se retragă din cursă (cu 36,16%!) că „doar el este în stare să-l învingă pe Dodon”. Să ne amintim ce a

urmat după alegerile prezidențiale. Dacă nu erau acțiunile hotărâte, deseori pe mchie, ale președintelui Maia Sandu, astăzi în această situație dramatică de război la hotar, am fi avut la guvernare banda DonȘor și armata de transfugi de la PDM. În mod automat am fi ajuns în rândul prietenilor Rusiei alături de Belarusi, Coreea de Nord ș.a., iar tratamentul lor a refugiaților ucraineni ar fi fost cea mai mare rușine. Izolarea de lumea europeană ar fi fost totală. Acești aparent bine intenționați apreciază oare câtuși de cât acest lucru, chiar dacă se mai fac și greșeli?

Să urmărim nițel activitatea PPDA în perioada de după Victoria Maiei Sandu la prezidențiale. După ce a pierdut prezidențialele Dadon i-a declarat război total președintelui Maia Sandu, folosind în acest război ca instrumente parlamentul (ce puteau face în minoritate fracțiunile PAS din 15 deputați și PPDA din 11 deputați?) și guvernul. Din miopie politică sau din răzbunare fracțiunea PPDA din parlament a alunecat de partea kremlinezului Dadon. Să ne amintim de eforturile Maiei Sandu de provocare a alegerilor anticipate, inclusiv cu tentativele alegerii primului ministru, chiar dacă erau nu prea ortodoxe, dar aflate în cadrul legii. În această luptă inegală Maia Sandu a rămas susținută doar de 15 deputați din PAS, cei 11 ai PPDA fiind totalmente (ca și gruparea Dadon) împotriva alegerilor parlamentare anticipate. Într-o fază s-a ajuns la situația când PPDA a propus un guvern al lor în frunte cu A. Năstase, care urma să fie susținut de banda DonȘor (doar să nu i reușească Maiei Sandu variantele cu alegerile eșuate ale prim ministrului drept condiție a declanșării alegerilor parlamentare anticipate). Să ne amintim cât de înverșunați împotriva alegerilor anticipate erau alde V. Năstase „... este o crimă să organizezi alegeri în plină pandemie”, A. Slusari „... Dacă vor fi alegerile în august va fi o catastrofă. Noul guvern nu va reuși să încheie acordul cu FMI...”. După alegeri nu s-a întâmplat nimic grozav (crizele energetică și altele au venit din altă parte). Dimpotrivă, Republica Moldova a scăpat de „cel mai corupt și discreditat parlament”, a pus începutul ieșirii din izolarea totală, în

care au băgat-o Plahotniuc și Dadon.

Este doar meritul Doamnei Maia Sandu și al fracțiunii PAS din doar 15 deputați al acestui succes. Maia Sandu le-a creat toate condițiile, în special, partidelor extraparlamentare (în special, partidelor unioniste!), să se organizeze și să câștige în alegeri. De ce nu v-ați unit Domnule D. Chirtoacă toate așchiile unioniste ca să accedeți în parlament și prin aceasta să închideți accesul bandeii Șor în parlament? Știu că marea vină în această dezbinare îi revine lui O. Țicu, dar totuși. Ulterior s-a demonstrat că strategia PAS-ului a fost corectă, luând majoritatea absolută de 63 de mandate. Un singur bloc al tuturor forțelor proeuropene prounioniste, la sigur, nu ar fi luat acest scor, din varii motive (prea larg a fost bazinul electoral al PAS-ului).

Și atunci ne întrebăm: care este vina PAS-ului și a Doamnei Maia Sandu Domnilor D. Chirtoacă, O. Țicu, Iu. Reniță ș.a. că voi, unioniștii, nu v-ați unit într-o singură forță și nu ați acces în parlament, de la a cărei tribună să cereți ReUnirea cu România? De ce astăzi cereți PAS-ului să împartă guvernarea cu voi și cei din PPDA? Cum Vă imaginați un guvern format din cei, care în permanență au înfipt cuțitul în spate, și victimele lor? Un astfel de guvern ar fi fost întocmai ca în fabula lui Donici despre racul, broasca și știuca. Un astfel de guvern ne-am fi dorit noi astăzi în situația acestor multiple crize suprapuse? În această situație guvernul trebuie să lucreze ca o echipă, chiar dacă mai face și greșeli.

Cârcotașul – „omul veșnic nemulțumit” de realizările aproapelui, este un fenomen des întâlnit în Basarabia, este o meteahnă înrădăcinată adânc în sufletul basarabeanului. Putem găsi și o explicație. Valurile de nomazi sălbatici, care au trecut peste noi timp de peste 2000 de ani, nu puteau să nu lase urme. Chiar și în cunoscuta baladă „Miorița” găsim acest fenomen la bacia „vrâncean și ungurean”.

- continuare în pagina a 4 a -

Cârcotașii...

- urmare din pagina 3 -a -

Imperiul otoman folosea această meteahnă pentru a ține mai bine în mâini principatele românești Muntenia și Moldova. Grecii fanarioți au perfecționat-o, punând boerii să se dușmănească între ei pentru a governa mai lesne. Imperiul țarist a adus și el „îmbunătățiri” în modul promovării acestui fenomen. Dar cel mai mult a excelat la acest capitol regimul comunisto-sovietic, care a adus-o la nivel de politică de stat.

Regimului de ocupație sovietic i-a fost lesne să completeze rândurile informatorilor din rândul cârcotașilor. În vremea deportărilor, foamei organizate, cu aceștia au fost completate rândurile „activiștilor” „nemulțumiți” că vecinul este mai înstărit, mai „ortoman”. În URSS chiar fusese deschisă o secție specială a KGB-ului, care se ocupa de folosirea acestor specimente în distrugerea morală, uneori și fizică, a personalităților din regiunile ocupate. Și acum Kremlinul îi folosește pe cârcotași (cu sau fără știința lor) pentru ași menține influența, pentru a se lupta cu această guvernare, care nu se lasă adusă la cheremul lor (cum era pe timpul guvernării agentului lor Dadon).

Eu nu găsesc altă explicație acestui fenomen astăzi. Nu mă refer la dușmanii declarați ai guvernării – banda VorDonȘorPlahaPlaton. Aceștia știu ce vor și o fac din interes personal sau la comanda stăpânului. Mă refer la aparent bine intenționații. Care este interesul acestora? Sunt sigur că vor (majoritatea) binele acestei așchii de popor român atât de prost guvernată timp de 30 de ani. Sunt sigur că nu și-ar dori revenirea bandeii de hoți și interlopi la putere. Atunci de ce se comportă atât de iresponsabil? Moș Ion, care nu este bine informat, dimpotrivă este dezinformat de puzderia de televiziuni ale bandeii de interlopi și hoți, care doar trec de la un hoț la altul, ar mai putea gândi ca în figura atașată, dar cei care au capacitatea de a gândi, care au ajuns acolo unde au ajuns pe spinarea lui moș Ion și acum ar trebui să-i întoarcă datoria, de ce se comportă atât de iresponsabil? La un moment dat arborele guvernării ar putea să nu mai reziste deselor zgâlțâiri și să cadă. Iar căderea acestei guvernări acum înseamnă doar revenirea la putere a bandeii prokremlineze. Nu există alte varinate. Priveam deunăzi într-o emisiune televizată intervențiile „veninoase” în adresa guvernării ale lui Valeriu Munteanu. „Ați scos sacul cu bani și ați dat tuturor, inclusiv, Marinei Tauber...” (se referă la compensațiile din iarna trecută). De parcă el nu știe că șantajul Kremlinului cu această bătă cum este gazul a fost tocmai provocarea nemulțumirii maselor și

„răsturnarea guvernării”. Neavând timp pentru a pregăti un sistem diferențiat de subvenționare (pentru iarna următoare guvernarea are deja pregătit un astfel de sistem și un ajutor de 75 mln eur din partea UE) guvernarea a fost nevoită să dea compensații tuturor (dar totuși oarecum diferențiat. Cei care au consumat mai mult de 150 m3/lună au plătit mai mult!), reușind să obțină în acest scop 60 mln euro din partea Uniunii Europene! Am repetat și mai repet: nu înseamnă deloc că guvernarea nu trebuie criticată pentru gafele, pe care le comite (din păcate, dar și situația este extrem de complicată). Mă întreb și Vă întreb însă: de ce acest stimat domn, care are o capacitate extraordinară de analiză, face astfel de declarații? Din frustrare? Dar tocmai Maia Sandu a făcut tot posibilul ca ei (puzderia de așchii unioniste!) să aibă o șansă de a accede în parlament la 11 iulie. Și cum au folosit ei această șansă?

Nu înțeleg deloc nici acțiunile din ultimul timp ale lui Dorin Chirtoacă, în care am crezut că ar fi fost un bun lider al dreptei unioniste. Pe lângă declarațiile făcute împotriva guvernării că „aceștia nu vor să colaboreze, nu vor să-i invite pe ei ca parteneri în procesul de guvernare ș.a.” (Maia Sandu v-a dat undița, v-a dat o șansă, dar cum ați folosit-o la 11 iulie?) sunt absolut de neînțeles acțiunile lui de „demitere a procurorului general interimar D. Robu”, implicat în unul din dosarele lui. Nu pun la îndoială dreptul lui de ași găsi dreptatea în dosariada (problemă inventată special) provocată de Plahotniuc. Dar de ce tocmai acum când a început să se clatine scaunele megahoților Plahotniuc, Șor, Platon tocmai grație procurorului interimar? Cum să nu te ducă gândul la zvonurile de altă dată că „PL a devenit sculă în mâna lui Plahotniuc”. Și aceste gânduri nu sunt fără temei. Să ne amintim cum M. Ghimpu, însoțit de C. Fusu ș.a., au plecat la reședința de la Condița pentru a exercita presiuni asupra președintelui N. Să-l numescă pe V. Plahotniuc prim ministru. Care a fost stricta necesitate a acelei numiri la acel moment? Nicio necesitate, dimpotrivă! Deci, acele zvonuri nu erau chiar absolut fără sens. Pentru că Filat era învinuit de distrugerea PL-ului M. Ghimpu a hotărât să se alieze cu Plahotniuc, dușmanul unionismului și al europeanizării în Basarabia.

Un alt mare criticant al actualei guvernări este Dinu Plângău, nou plămăditul lider al PPDA (da, acel cel mai... partid, care a luat în alegerile trecute tocmai 2,36%), care, se vede, nu a învățat lecțiile istoriei partidului său, calcă în străchini ca și predecesorul său „cel mai iubit dintre pământeni” A. Năstase: „Republica Moldova i-a chidănit pe partenerii români în contractul

de conectare la rețelele electrice românești”. Fals! Contractul a fost elaborat de fosta guvernare. Noua guvernare avea două căi: să anuleze acest contract și să demareze un nou contract, dar în acest caz termenul de conectare a rețelelor electrice ar fi fost mărit cu vreo doi ani. Sau să-l păstreze pe acest contract, așa defectuos cum este, dar astfel apropiind cu vreo doi ani momentul unificării rețelelor electrice. Nu trebuie să ai prea multă glăgoare în cap să înțelegi că varianta a doua este cea mai bună. Noi trebuie să scăpăm cât mai repede de dependența de Rusia.

Nelipsit la emisiuni televizate este și jurnalistul Ion Terguță. Să ne amintim de mai multe declarații din ultimul timp ale acestui aparent bine intenționat. „Republica Moldova a fost prea fricoasă pentru a lua o decizie tranșantă în ceea ce privește sancțiunile împotriva Rusiei din cauza acțiunilor militare pe teritoriul Ucrainei și al relațiilor comerciale...” Republica Moldova va trebui cumva să se poziționeze, va trebui să fie din partea cuiva... Fals! Acum se vede clar, este de partea Uniunii Europene, devenind pe parcurs candidat la aderare.

„Cumpărând gaz de la ruși Republica Moldova de fapt subvenționează războiul dus de ruși contra Ucrainei...”. Ei bine, și Uniunea Europeană, deocamdată, îi finanțează. Cumpără gaz de la ruși „... subvenționând războiul dus de ruși contra Ucrainei...”. Dar există alte variante acum, la moment? Se caută febril înlocuitori gazului rusesc (și UE e în căutare!), dar nu se poate face peste noapte. Este un proces de durată. Și Guvernarea este implicată major în aceste căutări. „Este rușinos să tot umbli cu mâna întinsă. Nu a făcut nicio reformă economică pe parcursul unui an...”, mai declară aparent bine intenționatul. Ei bine, să nu înțeleagă că în aceste condiții extrem de dificile cu crizele energetică, geopolitică (război la hotare), secetă, suprapuse, cu o dependență de peste 90% de importuri, cu un sistem comercial compromis totalmente de acest război criminal, o criză economică este iminentă. Cine dintre investitori ar dori să investească într-o zonă atât de incertă? Las la discreția Dvstră să stabilești care este scopul adevărat al acestui cârcotaș?

Un subiect de discuții mai la toate televiziunile zilele acestea sunt acțiunile procuraturii vis-a-vis de finanțarea ilicită a partidului Șor. Pe parcurs de un an de zile se tot vorbește despre scoaterea făcăturii Șor (că doar partid nu poate fi numit!) în afara Legii pentru toate încălcările comise. Iar acum când procesul a început aceleși persoane vin cu comentarii bizare. „Toate partidele sunt finanțate ilicit (se referă și la PAS)... De văzut ce se întâmplă în alte partide, in-

diferent este cu stea în frunte sau mai primăvărat (aluzie la PAS)... Justiția să fie transparentă... PAS-ul prin guvernarea proastă, pe care o fac, ridică în sondaje PSRM-ul (Dar voi unde sunteți în aceste sondaje? La a cui moară turnați apă? Sondajul psrm se ridică din cauza situației economice foarte proaste (creșterea prețurilor, care în mare măsură este dictată de criza energetică, economică mondială, de războiul de la hotare)...”, declara deunăzi mult stimatul lurie Reniță, care alunecă tot mai mult pe panta cârcotașului. Ce mesaj aduce domnia sa lui moș Ion? „Toate partidele sunt corupte”. Să pui alături de făcătura Șor și PSRM partidul PAS (cu toate greșelile, pe care le mai comite), care acum încearcă să pună Legea în capul mesei, chiar e prea de tot. Cunoșc cazuri concrete de finanțare a PAS-ului. Un bun cunoscut, profesor din Elveția, a dorit să finanțeze PAS-ul în alegerile trecute, dar conducerea a refuzat fiindcă s-ar fi încălcat Legislația. De asemenea cunoșc cazuri când persoane, pe care le doare de viitorul acestei așchii de popor, au donat câte 50 – 100 de lei. Acest subiect nu putea să nu fie comentat și de D. Plângău: „Pasul a întârziat! A întârziat foarte mult... (cu referire la problema finanțării ilicite a făcăturii ȘOR)... Nu mai există corupție în Republica Moldova? Să fim serioși...”. Și colegul său I. Terguță nu a rămas în urma „șefului”: „PAS-ul luptă împotriva partidului ȘOR fiindcă se teme de creșterea popularității lui”. Să te crucești nu alta! Dar pe voi ca și partid nu trebuie să vă deranjeze „creșterea popularității” acestei făcături? De ce ceea ce ați cerut tot timpul acum lăsați pe umerii PAS-ului. Măcar dacă ați tăcea. Fix așa vorbește Șor, Tauber și compania. Și colega lor, revoluționara Inga Grigoriu, apare pe la televiziunile obscure (la alte televiziuni nu mai este invitată!) cum ar fi TVC21 în emisiunea moderată de „marele analist politic Stepaniuc”. „Eu ca politolog (mare politolog!) și în trecut ca politician (mare politician, o fosilă comunistă mediocre!) consider că toate experimentele astea cu formarea Partidului PAS, ele s-au pornit în cadrul mișcării protestatere din 2015-2016. De fapt politicianul numărul unu în Republica Moldova, care a avut tot dreptul, din moment, în 2016, Andrei Năstase a cedat candidatura la postul de președinte doamnei Maia Sandu (și în 2020 își cerea jucăria, având în spate doar apr. 3% de susținere populară. Desigur aceste fosile ar fi dorit ca Dadon și banda lui să rămână la putere). Asta a fost un scenariu tehnologic, foarte bine promovat din exterior (evident, din Occident nu de la Moscova-n.n.). Năstase neavând experiență politică

necesară și din păcate el nu a ascultat o parte din oamenii și politologii (printre care era și el-n.n), care l-au sfătuit atunci, el a cedat sub influența geopolitică”, a declarat Victor Stepaniuc într-o emisiune a amantei lui Platon N. Morari. Iată domnilor aparent bine intenționați din PPDA cine vă sunt „adevărații prieteni”, de sfaturile cărora să ascultați. Te uiți la acest „polit olog, făcut și moderator la TVC21” și la invitații lui (cum e Tanda așa-i și Manda) și te crucești de „profundimea analizelor și concluziilor” acestora.

Un alt subiect discutat de cârcotași, care speculează cu „ieșirea în masă” a membrilor PAS din partid. Cu câtă satisfacție comentează ei aceste cazuri. Nimeni nu neagă cazurile separate de ieșire din PAS. Probabil, vor mai fi în această situație dificilă, în care se află partidul de guvernământ PAS. Cauzele sunt diferite: de la „scăderea nivelului de trai și scumpiri, pe care unii le consideră vina PAS-ului, până la frustrări personale că nu au fost „apreciați după merit”. Aici aș perefraza o cunoscută maximă: „Nu te întreba ce face PAS-ul pentru tine, întreabă-te ce faci tu pentru partid...”. Probabil legăturile acestora cu PAS-ul au fost slabe sau nu au fost deloc, la mijloc fiind un anume interes. Dacă ești adevărat membru de partid trebuie să fii cu el și la bine și la rău.

Unii cârcotași din PPDA au luat în derădere și reformele declarate în sistemul sănătății, care vor fi „ca și reforma în domeniul învățământului superior”. Construirea celor două spitale regionale la Bălți și Cahul, demarată de actuala guvernare la nivel de proiectare (deja a fost găsit finanțatorul – Banca Europeană de Investiții) va rezolva problemele bolnavilor gravi din nordul și sudul Republicii, care acum sunt aduși la Chișinău. Și multe alte aiureli ale cârcotașilor.

În final să ne întrebăm: la a cui moară toarnă apă acești aparent bine intenționați? Când vom înceta acest război fratricid, care face bine doar bandeii VorDonȘorPlahaPlaton? Ce facem mai departe în această situație extrem, repet, extrem de complicată: cu un război criminal la hotare, care a pus la pământ economia, bazată pe importuri; cu o criză energetică profundă, pe care în iarnă turbatul Putin o va adânci și mai mult, folosind băta energetică; cu o secetă cumplită, care va afecta o bună parte a populației? Este absolut clar că aparent bine intenționații ar trebui să-și reducă din elanul revoluționar de a critica și distruge totul, măcar până ieșim din această situație, iar guvernarea să le atragă mai puțin atenție și să-și caute de treabă!

Prea aproape de a rămâne majoritari doar în neputință; În neputința de a ne mai dovedi obârșiile...

Cezar Adonis
Mihalache

Ne îndreptăm spre exercițiul financiar de țară în care resursele vor fi alocate majoritar spre nevoile a fel și fel de refugiați și alogeni, în vreme ce românii le va rămâne tot mai puțin... Ne îndreptăm spre momentul în care capitolele bugetare vor dospi de cheltuielile datorate de Statul Român pentru veniturile de tot soiul, de incluziune, de rezidență, dar și pensiile și alocațiile altora... Pentru că aici am ajuns... Iar singurul „balans” se va face doar între drepturile altora... A acelora ce vin aici și a acelora plecați de multă vreme... Și nici măcar nu știm în ce „proportii”... Știm doar beneficiarii: refugiații și alogeni... E drept, nu avem habar câți dintre aceștia vor deveni „în timp” și venetici... Noii venetici ai României... Că ne pricepem în a ne da casa pe mâna altora, pentru a le arăta minunățiile noastre, apoi ajungem a ne mira că am mai căpătat niște dușmani de țară...

Nu știm câți ucrainieni beneficiază astăzi de sprijin la noi... Nu avem stabilit prin lege un număr

maxim al prezenței lor aici, de la care să putem vorbi de strămutarea voită a unei populații străine pe teritoriul țării... Aflăm, când și când, de la poliția de frontieră (până li se va restrânge dreptul de a mai emite comunicate) cum alți „10 000 de cetățeni ucrainieni au intrat în țară, într-o singură zi”... În fapt, nu știm nici măcar orizontul de timp al prezenței lor, trecându-se, fără a se adopta măcar un act în Parlamentul României, de la oferirea de ajutor pe o perioadă limitată de statutul de refugiat, la asumarea de către guvernanți a inserției acestora „pe termen mediu și lung”...

Suficient timp pentru a vorbi de un proces de naturalizare a acestora aici, nu?!...

Asta ar fi la „rubrica” supradimensionată a acelora ce vin... Pentru că, de parcă nu era suficient de încălecat românul în sărăcia lui, dar, vorba aceea, niciodată nu vom fi suficient de săraci și sărăciți pentru a nu ni se mai lua ceva (poate doar în momentul în care vom mai fi aici, nu majoritari, ci procent dintr-o federalizare care a început), așadar, de parcă nu aveam destule nevoi și griji,

de acum vom plăti și pensiile altora... Da, ale altora, fără legături de neam și țară cu noi, fără o continuitate cu noi... Ale evreilor plecați de pe pământurile noastre după al doilea Război Mondial, deși timpul care a trecut i-a înstrăinat suficient de noi, cel puțin față de generația prezentă, pentru a mai găsi justificări pentru eventuale îndatoriri și chiar empatii...

Dar nu luăm noi de la ai noștri pentru a le plăti altora pensiile?! În fine, nu luăm noi, ci tot ei, prin ai noștri, că de aia și-au pus atâtea „ordonanțe” în funcții... Da, poate că, aparent, sunt puțini, 7000 de supraviețuitori ai holocaustului ce trăiesc de la sfârșitul războiului în Israel, pentru care, șapte decenii mai târziu (!), ne angajăm să plătim pensiile... Și ce importanță are că au trecut câteva generații între ceea ce a fost, fără vina noastră, și prezentul de acum, atât de nedrept cu noi, cu urmașii noștri, cu viitorul lor... Important e doar ce va fi, nu?!... Și nu știm nici măcar cuantumul pensiilor pe care le vom plăti, nu părinților și bunicilor noștri, ci unor cetățeni din Israel (iar asta, da, tupeu „holocaustic”: să iei acum

bani și pentru pensiile!), nu știm cum vor fi „indexate”, pe coșul de iad românesc sau de trai pe vătrai israelit, or dacă vor fi impozitate când pensiile bătrânilor noștri vor fi dijmuite?... Nu știm nici dacă aceste plăți se vor limita strict la supraviețuitorii holocaustului, trăitori în Israel (deocamdată, că mai găsim ei o țară-două unde să ne scoată buni de plată) sau se va transmite, și atunci să te ții!, ca drepturi pentru moștenitori...

Știm doar că va fi un alt capitol bugetar ce va trebui acoperit de noi... Și numai contează că poate o să ajungem să ne vindem, pentru a plăti beneficii altora, nu doar proprietățile, ci poate și rinichii... Că altceva nu mai avem...

Și nu, despuiera noastră nu se va opri aici... Vor urma alți supraviețuitori de „holocauste”... Că nu întâmplător sunt antamați acum atât de virulent țiganii în istoria țării... De mai avem un pic și o să se certe „lțig” (ăla din mizerabila enciclopedie israelită a prezenței lor dintâi pe pământurile noastre) nu doar cu „Hunor”, care dintre ei a fost „întâiul dac”, dar în „discuție” o să avem și țiganii!... Că nu ‘geaba se

înființează un „stabiliment” al lor, nu secție ori vitrină într-un colț al Muzeului Național de Istorie a României, ci unul paralel, virtual (acum!), care să marcheze, apoi să mascheze și în cele din urmă să ne fure Istoria, cu tot cu artefacte... Căci oare unde se duc sutele, miile de artefacte pe care le tot vând felurite case de licitații, din fondul și chiar patrimoniul nostru național, dacă nu pentru a fi scoase, peste câțiva ani, poate peste o generație-două, ca dovezi ale moștenirii istorice și culturale ale unor alogeni, poate și refugiați, deveniți majoritari într-o țară în care românii vor fi minoritari cel puțin în puțința de a-și mai dovedi obârșiile... Și da, ni se va impune asta! Să ne demonstrăm, cu artefacte, cu orice, de la ceramică la statuete din lut, de la pânze iconoclastice la tablouri și steaguri de luptă, rădăcinile... Iar noi nu vom mai avea nimic...

România mea, între dracul și mumă-sa...

conflict străin nouă?! Dependența noastră de Rusia este reală, indiferent ce gogorițe auziți voi! A avut grijă Vestul să ne facă dependenți! Pentru că din Marea Dragoste a Vestului, independența noastră energetică și alimentară din

razboinică de peste o mie de ani, mereu flămândă și mereu în expansiune, cu un popor ușor țăcănit (expresia „sufflet /spirit rusesc” nu s-a născut degeaba, fără motiv) și un stat mai mult sau mai puțin inventat, cu o sută de ani vechime și mai puțin de

Ucraina crapă de dragul românilor, nu uitați că în Ucraina învățământul în română este interzis, că s-au făcut și încă se fac „glumițe” privind România. Că și acum ne socot „țigani”. În sens peiorativ, evident, pentru că rasismul ucrainean este cunoscut și recunoscut și nu de ieri, de azi! La fel, și rasismul rus. Și al germanilor, și al francezilor, și al tuturor popoarelor care și-au construit măreția de astăzi pe spezele altora, prin imperiile pe care le-au avut și încă le mai au! De Insula Șerpilor și de cum s-au instalat mișelește pe ea, ca un popor pașnic și prieten ce e poporul vecin, de ne-am judecat pentru ea, nu mai spun nimic. Nu mai spun nici de rudele mele din Cartal și de ce „mișto” sunt văzuți cei care se declarau români în Ucraina. Așa că mulțumesc, dar nu, nu înghit povestea cu marea dragoste a Ucrainei față de noi, așa cum nu înghit nici marele amor rusesc sau american pentru România.

Reiterez, România are un singur interes. Unul singur! Interesul național Românesc! Da? Interesul ROMÂNESC! Nu interesul Ucrainei. Nu interesul

Rusiei! Acolo e bătaie între Scaraoțchi și Talpa Iadului! Și NU este treaba noastră să alimentăm niciuna dintre tabere. Treaba noastră e să ne recuperăm și să ne păstrăm țara INTREAGĂ (pentru ca da, sunt și unionistă și îmi vreau înapoi România Mare!) și neatrasă într-un război din care nu putem ieși altfel decât cu capul spart! Am și un mesaj pentru aceia dintre voi care trăiesc încă cu ideea că România nu a avut vreodată graniță directă cu Rusia! Poate facem un exercițiu de memorie un pic. Prima dată am devenit vecini direcți cu rușii în 1792.

Nu am fost vecini cu Rusia, da?! De Republica Sovietică Socialistă Moldovenească existentă în cadrul Uniunii Sovietice între 1940–1941 și 1944–1991 ați auzit vreodată?! Pentru că, vedeți voi, am avut graniță directă cu URSS. Iar URSS a fost întotdeauna „Mama Rășia”!

Așa că lăsați-o baltă! Și gândiți-vă că, până una-alta, purtați un nume românesc, nu slav. Iar un bun român nu ține decât cu țara lui. Nu cu dracii care, pe rând sau împreună, nu ne-au fost niciodată prieteni cu adevărat!

1990 s-a dus pe Apa Sâmbătei! Ne-a făcut Vestul dependenți de el, uitând că el, Vestul, este dependent de Rusia! Da, da! De Rusia, nu de Ucraina!

...Și tot ni se spune că noi nu am făcut mai multe pentru a-l sprijini pe Zelenski... Știți care este diferența între ucraineni și ruși, dragile mele și dragii mei?! Cea mai mare țară din lume, înarmată cu cel mai mare arsenal nuclear de pe planetă, o țară cu istorie

șazeci de pseudo-independentă, un stat care a dus trena rușilor (pentru că au cam aceeași votka în vine și aceeași impresie prea bună despre el însuși). Și știți care mai e diferența? Rusia va găsi mereu o strategie de expansiune și va avea și resursele pentru a-și pune în aplicare planurile belicoase. Ucraina nu are nici pe departe resursele Rusiei.

Gândiți la rece! Iar dacă aveți impresia că

Maria Diana
Brăgaru

Lașitatea merge mână în mână cu oportunismul politic fără minte de când e lumea, lume. De ce să ai coloană vertebrală când poți sta aplecat?! De ce să gândești în interesul poporului tău, când e mai comod să repeți ca un papagal discursuri scrise de ații? De ce să duci o muncă diplomatică demnă și fină, care îți poate asigura o mulțime de avantaje pe termen lung, când poți merge în urma gloatei, fiind primul care se poate transforma în carne de tun și monedă de schimb dacă adevărații beligeranți ai războiului din Europa se hotărăsc ori să escaladeze conflictul transformându-l în al treilea război mondial, ori să facă pace?!

Mă uit la toți aceia care și-au pus steagul Ucrainei la profil și care se declară „mari români” și nu știu dacă să râd cu lacrimi sau să plâng cu vorbe! Vorbe de milă și vorbe de silă! Cât de inconștienți putem fi, cât de creduli, cum putem să fim atât de orbi încât să nu ne dăm seama că suntem folosiți într-un